

חשבו שיצליחו להתגבר על כוחות השמאל. אבל הם לא יצליחו. כולנו יודעים איפה למדו מנהיגי הפלאנגות את התורה שלהם, כשב־1930 הם היו בקשרים עם הנאצים ועם מוסוליני."

להילחם

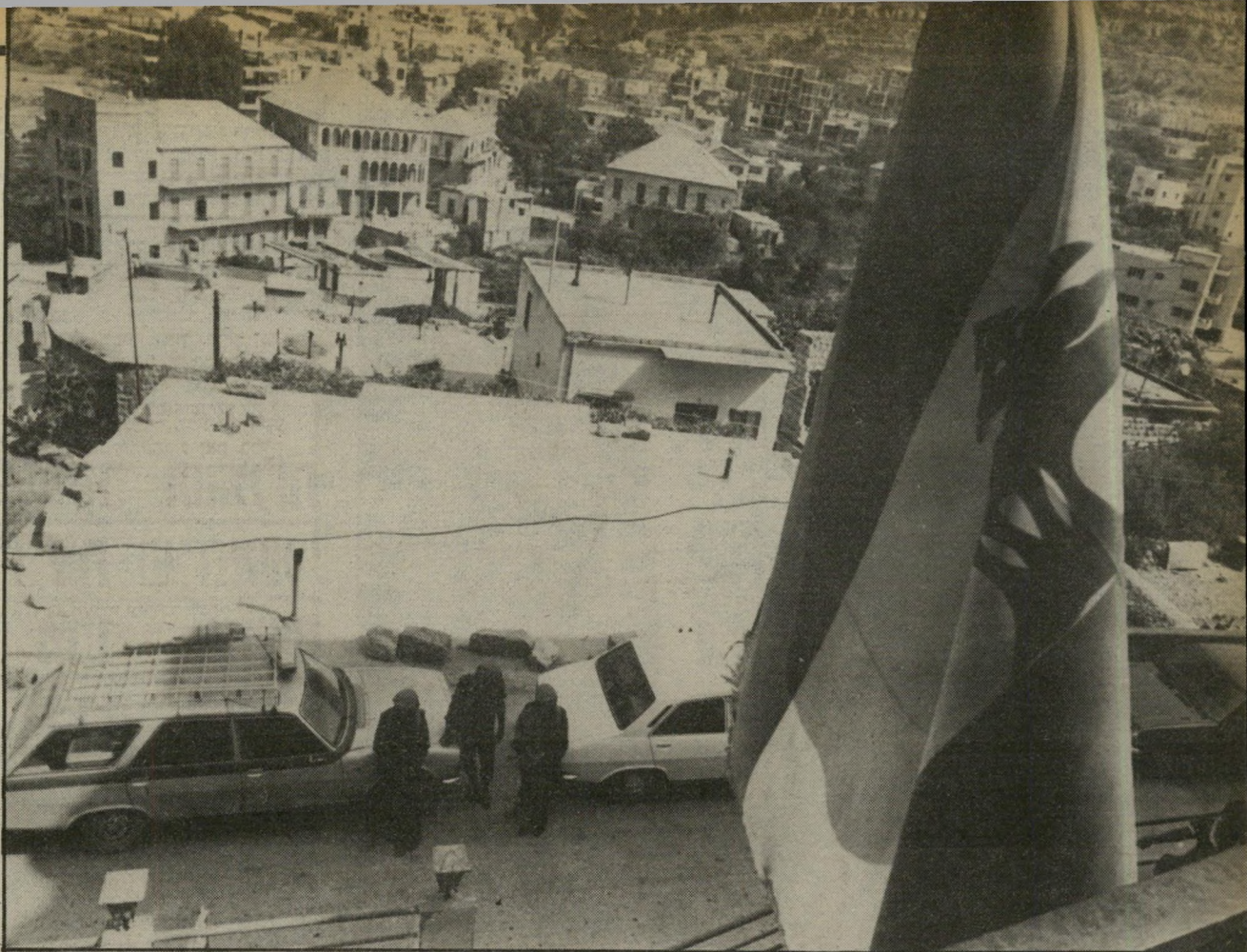
בהרי השון

גם דררוזים פטריזים לישראל, אנשי דת, שהודו קודם עם הימין, מוכנים היום ללכת להילחם אם אחיהם בשוף. אברוריאן גימר, דרוזי דתי, עם כפיה וגאלכיה מסורתית, מסביר כי הוא תומך בדררוזים בשוף משום שהם דררוזים. "ואם היו מרשים", הוא אומר, "כל הדררוזים בארץ היו צריכים ללכת להילחם עם האחים שלהם בשוף. כאן, בארץ, אין מתח בין דררוזים ונוצרים. אלה היו סתם ילדים קטנים שזרקו אבנים. רק התיקשורת מנפחת את העניין. בישראל יש חוק. כאן זה לא עניין של דררוזים ונוצרים. וגם שם זה לא עניין ערתי. זה לא בסדר שהפלאנגות, שהם מיעוט קטן, ישלטו על כולם."

גימר מגדיר את עצמו כערבי ישראלי, וטוען כי כל הדררוזים הם ערבים. "זה רק כאן בארץ טוענים כאילו הדררוזים הם עם אחר."

גם הנוצרים כמעט אינם מוכנים להכניס את הסיכסוך הלבנוני לתוך ישראל. שפיץ ג'השאן, מורה לכימיה בעילבון, אומר שבארץ מדווחים כאילו יש קיטוב בין הנוצרים והדררוזים בגליל. "אנחנו לא הרגשנו בקיטוב. להיפך, יש קירבה עריתית יותר גדולה. אני כנוצרי", אומר ג'השאן, "מרגיש שכוחות הקידמה הערביים בשוף, נגד הפלאנגות, יחד עם ג'זנבלט נלחמים גם נוצרים וגם מוסלמים."

ובעיתורים שונים. הגגות בדרך־כלל של רעפים אדומים. העיר כולה טובלת בירק, בעיקר עצי־אורן צפוניים, והם מלאים איצטרובלים של צנוברים. צה"ל סלל כביש אספלט חדש המוליך ממטולה לג'זין.

דגל בג'זין – דגל לבנוני, שעליו מצויר ארז ירוק, מתנופף מעל המירפסת של הקומה השניה של מינזר בעיר ג'זין. העיר בנויה על מורדות ההרים. הבתים בתי־אבן, מעוטרים בעמודים

(המשך מעמוד 11)

בהרי השוף, ולא לה שאין מישפחות ישנה ויקה עמוקה לאחיהם שמעבר לגבול. מאז פלישת צה"ל ללבנון, נפגשו המישפחות הדררוזיות משני צידי הגבול, והקשר נעשה עמוק יותר.

בתחילה התחלקו הדררוזים בארץ לשמאל ולימין, כמו בלבנון. השמאל תמך בוואליד ג'זנבלט והימין במג'יד ארסלן. הימניים טענו כי ישראל צריכה לטפח את הקשרים אם ארסלן וכך לעזור לדררוזים בלבנון. כיום נוטים גם הדררוזים של השמאל וגם אלה של הימין אחרי ג'זנבלט.

כולם, משני הצדדים, טוענים כי המילחמה בשוף אינה מילחמה ערתית, כמו שמנסה התעמולה הישראלית להסביר, אלא מילחמת־מעמדות בין השמאל והימין. "אסור היה לתת לפלאנגות להיכנס להרי השוף", הם

אומרים. "עובדה היא כי מי שבורח עכשיו מהאיזור, אלה הנוצרים המאורנים העשירים. להם יש לאן לברוח, להם יש אמצעים לברוח. הדררוזים אינם בורחים. הם נלחמים את מילחמת הקיום שלהם."

בכל־התיקשורת בישראל דיווחו כי לג'זנבלט היה, עד לנסיגת צה"ל מהשוף, צבא של חמשת אלפים לוחמים. כיום, כך רווח, נלחמים לצידו חמישים אלף איש. כל דרוזי בהרי השוף הצטרפו למילחמתו של ג'זנבלט, מילחמת הקיום.

זיין אדין אבר'ע'ש, דרוזי ששירת בצה"ל ומהגרס במיקצועו, הסביר: "הנוצרים בשוף נלחמים מילחמת השתלטות. עובדה היא כי הנוצרים הם אלה שעוזבים את לבנון. הם אלה שמגיעים לראש־הניקרה ולנמל־התעופה בלוד. הדררוזים לא עוזבים. אין

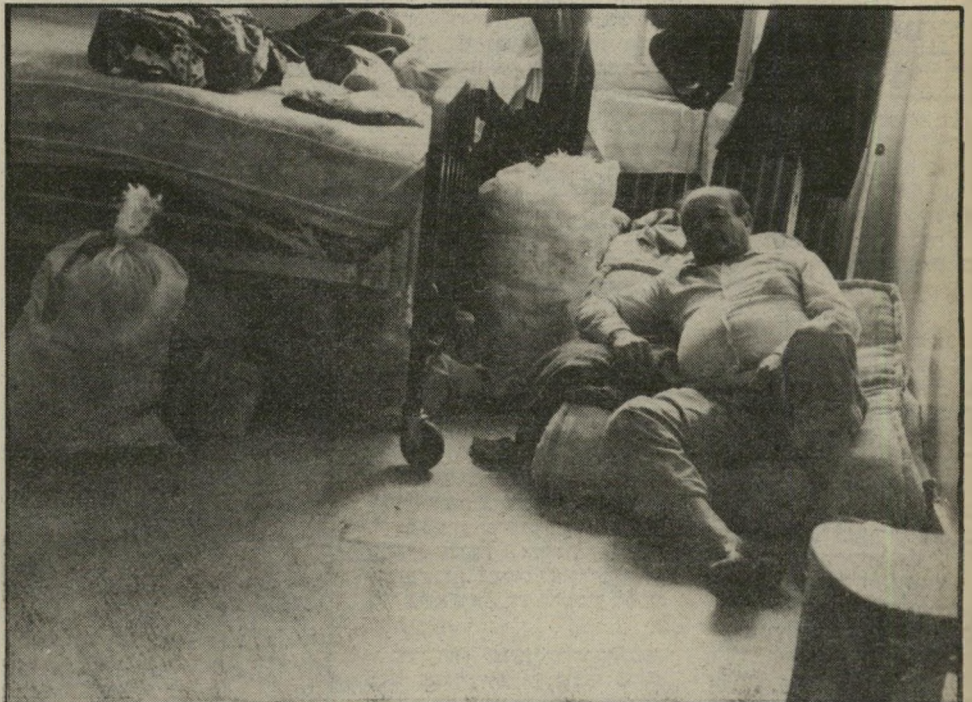
להם לאן לברוח. שם זה הבית שלהם והאדמה שלהם. אפילו הימין של הדררוזים בארץ תומך כיום בג'זנבלט. "אמונתם המיוחדת של הדררוזים", מסביר אבר'ע'ש, "היא שמאחרת אותם. הדררוזים הם עדה קטנה ביותר. מיליון נפש בכל העולם. האמונה החזקה שלהם בגילגול־הנשמות מאפשרת להם ללכת למילחמה בלא חשש."

רוב הדררוזים כמעט מאמינים כי המילחמה בשוף היא מילחמה פנימית. הם טוענים שוב ושוב, כי זו אינה מילחמה ערתית, אלא מילחמה בין שמאל וימין.

לאמין עסקאלה, ראש־המועצה המודח של מע'ר, יש מישפחה בשוף. אימו לבנונית ואביו יליד הארץ. "הנוצרים והדררוזים", אומר עסקאלה, "הם עם אחד — פלסטיני. הפלאנגות

צלב זהב – הבחורות והבחורים הצעירים שברחו לג'זין עונדים, כמעט כולם, צלבי־זהב גדולים על החזה. למטה: חבורת צעירים פליטים המתאכסנים במינזר. הפליטות מאופרות.

ג'זין. מסביבו חבילות ושקים רבים שהביאו הפליטים מביתם. פליטים אלה באו במכוניות שלהם ויכלו להביא איתם את החפצים הדרושים להם לכל הזמן.

עם כל החבילות – פליט נוצרי מא־ שברח מכפר שמצפון לאחלי, יושב על מזון קש בבית־החולים של